αὕτη ἦναι τοῦ πατρός σας, εἶναι λίαν θετική.

— Εἶναι τοῦ πατρός μου, δὲν ἀμφιβάλλω· οὐχ ἧττον, ἀνέγνωσα αὐτὴν τρὶς πρὶν ἢ ἀποφασίσω. Ἐπὶ τέλους, ἐκάλεσα τὸν κόμητα, ὅστις εἰσῆλθε παραχρῆμα, ὅπερ μοὶ ἀπέδειξεν, ὅτι περιέμενε πρὸ τῆς θύρας. Ἐκράτουν τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν χεῖρά μου.

— Λοιπόν, μοὶ εἶπεν, ἀνεγνώσατε;

— Ναί, ἀπεκρίθην.

— Ἀμφιβάλλετε εἰσέτι περὶ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τοῦ σεβάσμοῦ μου;

— Καὶ ἐὰν ἀμφέβαλλον, κύριε, ἀπεκρίθην, αὕτη ἡ ἐπιστολὴ μοὶ ἐπιβάλλει τὴν ἐμπιστοσύνην. Τώρα, κύριε, ἃς ἴδωμεν. Ὑποτιθεμένου ὅτι προτίθημι νὰ ἐνδώσω εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ πατρός μου, τί ἐννοεῖτε νὰ πράξητε;

— Νὰ ὁδηγήσω ὑμᾶς εἰς Παρισίους, δεσποινίς· ἐκεῖ εἶναι εὐχερέστερον ν' ἀποκρύψω ὑμᾶς.

[Ἕπεται συνέχεια].

Δμλ.

Η ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγουμένον φύλλον)

Ἀπάντησις τῆς Μαρίας

«Ἐν Στρασβούργῳ τὴν 25 Δεκεμβρίου 1870.

«Αἱ ἐπιστολαί σας μοὶ παρεδόθησαν προχθές, ἀγαπητέ μοι Γουλιέλμε. Σᾶς ταράσσει διότι δὲν σᾶς ἀπήντησα οὐδαμῶς. Διὰ τοῦ νοῦ μου σᾶς ἀκολουθῶ πανταχοῦ, καὶ δὲν παύω παρακαλοῦσα τὸν Θεὸν ἵνα σᾶς ποστατεύῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων τοῦ πολέμου. Ἀλλ' οἴμοι! φίλε μου, τὰ νέα, ἅτινα θὰ σᾶς παράσχω, θέλουσι σᾶς καταλυπήσει. Μόλις τολμῶ νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ τὰ λυπηρὰ συμβάντα.

»Ὁ πατήρ μου καὶ ἡ ἀδελφή μου ἀπέθανον, Γουλιέλμε· προσβληθέντες ἀμφότεροι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὀβουζίου, ἐξέπνευσαν ἐν τῇ ὁδῷ, δέκα βήματα μακρὰν ἀπὸ τῆς πυρπολουμένης οἰκίας μας. Ὁ Αὔγουστος ἔπεσεν ἐπὶ τῶν προχωμάτων μας, ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Λουκίας. Ἔκτοτε ἀπώλεσε τὸ λογικόν της· ὁ κ. Βωὲ ἐγήρασεν ὡς εἰ παρῆλθον εἴκοσιν ἔτη· ὁ κ. Φριδὲλ ηὐτοκτόνησε διὰ πυροβόλου καθ' ἣν ἡμέραν οἱ Γερμανοὶ εἰσῆλθον· ἡ δυστυχὴς μήτηρ μου, ἡ ἄλλοτε τοσοῦτον φαιδρά, δὲν παύει κλαίουσα. Ὡς πρὸς ἐμέ, ἀπὸ πολλοῦ ἤθελον ὑποπέσει εἰς τοιαύτας δοκιμασίας, ἐὰν δὲν ὑπελείπετο νὰ ἐκτελέσω καθῆκόν τι παρ' ἐκείνῃ, ἥτις οὐδένα ἔχει πλέον ἄλλον πλὴν ἐμοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

»Ἰδού, Γουλιέλμε, ὁποίων συμφορῶν πρόξενος ἐγένετο ἡμῖν ὁ πόλεμος. Οὐδὲν θὰ ἀναφέρω περὶ τῶν ὑλικῶν ἀπωλειῶν. Τί εἰσιν αὗται ἀπέναντι τῶν λοιπῶν; Περὶ τῆς κατεστραμμένης οἰκίας μας, τοῦ μετρίου ἡμῶν ἐνδιαιτήματος, ἐς ἀεὶ ἀπολεσθέντος, δὲν μὲ μέλει καθ' ὅλου· ἔχω θάρρος, θὰ ἐργασθῶ καὶ θὰ κερδήσω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα ἐμοῦ τε καὶ τῆς προσφιλοῦς μοι μητρός.

»Τουτέστι, Γουλιέλμε, πρέπει νὰ ἐννοήσητε ὅτι τὸ πᾶν τετέλεσται μεταξὺ ἡμῶν· ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν τοῦ Στρασβούργου, ἐπὶ τῶν αἱματοφύρτων σωμάτων τοῦ πατρός μου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου, ὡρκίσθην ὅτι δὲν θὰ γείνω ποτὲ σύζυγος Γερμανοῦ. Ἀ! ἠξεύρω καλῶς ὅτι δὲν εἶσθε ὑπεύθυνος δι' ὅλας αὐτὰς τὰς φρικαλεότητας, καὶ δὲν ἀγνοῶ ὅτι τὰς οἰκτείρετε, καὶ καταρᾶσθε ὅσον καὶ ἐγώ. Ἀλλ' ὅλα ταῦτα δὲν σᾶς ἐμποδίζουσι τοῦ νὰ ἀνήκητε εἰς τὸ ἔθνος, ὅπερ τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διέπραξε. Καθ' ἣν ἡμέραν ἤθελον θέσει τὴν χεῖρά μου ἐντὸς τῆς ἰδικῆς σου, θὰ μοὶ ἐφαίνετο ὅτι βλέπω ἐκείνους, οὓς ἀπώλεσα, ἐξερχομένους τοῦ τάφου των ἵνα μὲ ἀπαρνηθῶσι. Σᾶς θρηνῶ ὡς τὸν μνηστῆρα τῆς ἐκλογῆς μου, ὃν ὁ θάνατος θὰ μοὶ τὸν ἀφήρπαζε τὴν προτεραίαν τοῦ γάμου μας. Δὲν θὰ ἐπανιδωθῶμεν πλέον, εἶναι αἰώνιος ἀποχαιρετισμός, ὃν σᾶς πέμπω.

»Ἂς φαντασθῶ ὅτι εὕρετε τὸν θάνατον ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ὅτι φέρω τὸ πένθος σας συγχρόνως μετὰ τοῦ πένθους τῶν ἐμῶν. Φαντάσθητε ὅτι ἀπωλέσθην μετὰ τοῦ πατρός μου καὶ μετὰ τῆς μικρᾶς μας Ἐλίζης, καὶ συλλογίσθητε ἐνίοτε ὅτι τὴν μνηστήν σας χωρίζει ἀφ' ὑμῶν ἄβυσσος βαθυτέρα τῆς θαλάσσης.

»Ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν μοὶ ἐνεπνεύσθη ὑπὸ παροδικῆς ἐξάψεως! Οὐδέποτε θὰ μεταβάλω γνώμην. Δύο μῆνες παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἡμέρας, χωρὶς ἡ καρδία μου νὰ αἰσθανθῇ καὶ ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν τὴν ἐλαχίστην ἀδυναμίαν. Ἐὰν ἐπανέλθητε εἰς Στρασβοῦργον, μὴ ζητήσητε νὰ μὲ ἐπανίδητε, θὰ ἦτο ἀνωφελές. Τρέφω μεγίστην πρὸς ὑμᾶς ὑπόληψιν ὡς βεβαιωθέντα καὶ ὡς μαθόντα νὰ ἐκτιμᾶτε τὴν διαγωγήν μου, ὅτι θὰ μὲ ἐννοήσητε καὶ δὲν θὰ ἀποπειρασθῆτε ἀγῶνα, ὅστις θὰ διετάρασσεν ἀνωφελῶς ἀμφοτέρους.

»Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξαλείψωμεν τὸ γενόμενον. Ὑπήρξαμεν ἀμφότεροι ἀθῷοι τοῦ ἐκχυθέντος αἵματος, τὸ αἷμα δὲ τοῦτο, ὡς ἀνῆκον εἰς ἡμᾶς, μᾶς χωρίζει οὐχ ἧττον εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον.

»Χαῖρε, Γουλιέλμε. **Μαρία.**»

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΗΜΕΡΑ

Τῷ ὄντι, τὸ Στρασβοῦργον ὑπέστη σκληρὰς καὶ βαρείας δοκιμασίας. Ἀλλὰ τῷ ὑπελείπετο ἀκόμη νὰ ὑποστῇ τὴν ἀλγεινοτέραν πασῶν. Ἡ πυρποληθεῖσα πόλις, τὰ φονευθέντα παιδία, ὁ ἐχθρὸς περιπατῶν ὡς κύριος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρειπίων, ταῦτα πάντα οὐδὲν ἦσαν ἀπέναντι τῆς ὑπερβολικῆς δουλείας τῆς παρασκευαζομένης εἰσέτι διὰ τὴν Ἀλσατίαν.

Ἤλπισαν μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς. Ἤλπισαν εἰς τοὺς Παρισίους, ἤλπισαν εἰς τὸν στρατὸν τῆς Loire, ἤλπισαν εἰς τὴν παρέμβασιν τῆς Εὐρώπης, ἤλπισαν προσέτι εἰς τὴν γενναιόφροσύνην τοῦ νικητοῦ, καθ' ὅσον, ὡς ἀληθές, ἡ ἀνθρωπίνη καρδία ἐν τῇ δυστυχίᾳ ἀνοίγεται ἁπλήστως πρὸς ὅλας τὰς χιμαίρας. Οὐχί, ἡ Ἀλσατία δὲν θὰ ἀποχωρισθῇ τῆς Γαλλίας, οὐχί, οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ τόπου δὲν θὰ συναινέσωσι ποτὲ νὰ ἐπικυρώσωσι παρομοίαν βεβήλωσιν. Φεῦ! ἡ ψυχή των ἐτήκετο. ἀλλὰ τί ἠδύναντο; Ἡ ἐξακολούθησις τῆς ἀντιστάσεως ἦτο ἀδύνατος. Οἱ στρατοί μας, αἰχμάλωτοι. ἦσαν ἀνίσχυροι πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος. Οἱ βαρεῖς ὅροι τῆς Γερμανίας ἐξ ἀνάγκης ἤθελον γείνει δεκτοί. Εἰς τὴν ἱκέτιδα φωνὴν τῶν ἀπεσταλμένων τῆς Ἀλσατίας καὶ τῆς Λωρραίνης, πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν δακρύων. Ἀλλ' ἡ ἀνάγκη, ἡ ἀδυσώπητος ἀνάγκη, τὴν ἀπέσπασεν. Ἦτο ἀνάγκη· αἱ προειρηναῖαι ὁμολογίαι ἐψηφίσθησαν.

Ἦτο 2 Μαρτίου! Ἡ ἀδημονία ἦτο μεγάλη εἰς Στρασβοῦργον. Ἤξευρον ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις εἶχεν ἀποφασίσει ἀπὸ τῆς προτεραίας περὶ τῆς τύχης τῆς Ἀλσατίας. Ἀλλ' ἀπὸ Βορδιγάλλων εἰς Στρασβοῦργον ἡ ἀπόστασις εἶνε μεγάλη. Αἱ συγκοινωνίαι εἶχον διακοπῆ, ὁ τηλέγραφος δὲν ἐλειτούργει. Ἠγνόουν ἀκόμη τὴν ἔκβασιν τῶν συζητήσεων. Προσεδόκων μετ' ἀνυπομονησίας ἀναμίκτου μετὰ φόβου. Ἐπεθύμουν νὰ γινώσκωσι καὶ ἐφοβοῦντο νὰ μάθωσιν. Ὅσοι συνηντῶντο ἐν ταῖς ὁδοῖς ἔσφιγγον τὰς χεῖρας ἀλλήλων χωρὶς νὰ εἴπωσί τι, περίλυποι, βαρυθυμοῦντες.

Ἐν τινι οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὑπολειφθέντες ἐκ τῶν φίλων μας ἐκάθηντο παρὰ τὸ πῦρ. Ὁ κ. Βωέ, τεταλαιπωρημένος ἐκ τῆς λύπης, παρατηρεῖ σκυθρωπὸς τὴν θυγατέρα του, ἐξηπλωμένην ἀκίνητον ἐπί τινος ἕδρας, ἣν δὲν ἐγκαταλείπει ποσῶς. Ἡ Κυρία Βωμὰν ῥάπτει παρὰ τὸ παράθυρον. Τὰ ἐνδύματά της μέλανα, ἡ κόμη της λευκή, αἱ ῥυτίδες, ἃς τὰ δάκρυα ηὔξησαν κατὰ μῆκος τῶν παρειῶν της, πάντα ταῦτα τὴν κατέστησαν γραῖαν παραδόξως. Ἡ μήτηρ τοῦ Αὐγούστου παρασκευάζει τὸ γεῦμα ἐν τῷ μαγειρείῳ, οὗτινος ἡ θύρα εἶνε ἡμιάνοικτος. Ἡ Μαρία ᾄδει. Μάλιστα, ᾄδει, εἰ καὶ ἔχουσα τὴν ψυχὴν λίαν περίλυπον, ὅπως διασκεδάσῃ τὴν δυστυχῆ φίλην της. Ἄδει ἀρχαῖον ἀλσατιανὸν ᾆσμα, ὅπερ ὁ πατήρ της συνείθιζε νὰ τερετίζῃ. Αἴφνης λυγμός τις διακόπτει τὴν φωνήν της, ἡ δὲ δυστυχὴς παράφρων τὴν παρατηρεῖ ἐκπεπληγμένη, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τι ἐκ τῆς αἰφνιδίας ταύτης λύπης.

Κρούουσι τὴν θύραν. Γερμανὸς στρατιώτης φαίνεται ἐπὶ τοῦ κατωφλίου. Ἐπὶ τῇ θέᾳ του κραυγὴ ἐξέρχεται ἐκ τῶν στομάτων πάντων.

Ἦτο ὁ Γουλιέλμος!...

Μάλιστα, ὁ Γουλιέλμος! Πληγωθεὶς εἰς Buzenval, ἐπιστρέφει εἰς Στουτγάρδην, δὲν ἀντέσχε δὲ διερχόμενος τοῦ Στρασβούργου νὰ μὴ ἴδῃ τὴν Μαρίαν. Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν τὴν ἐζήτει ἐν τῇ πόλει, ἐρωτῶν, πληροφορούμενος. Ἐπὶ τέλους τῷ ἔδειξέ τις ταύτην τὴν οἰκίαν.

Διὰ κινήσεως αὐτομάτου, ἡ κ. Βωμὰν ἠγέρθη τείνασα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν νεανίαν· ἀλλὰ σταματᾷ, ὀπισθοχωρεῖ καὶ πίπτει ἐπὶ τῆς ἕδρας ὀλολύζουσα. Ἡ θέα τῆς γερμανικῆς στρατιωτικῆς στολῆς τῇ ἀνεκάλεσε πάσας τὰς δυστυχίας της· ἡ δύναμις τῇ ἐλλείπει. Μόνος ὁ κ. Βωὲ προσκαλεῖ διὰ κινήσεως τῆς χειρὸς τὸν Γουλιέλμον νὰ καθήσῃ.

— Εἴσθε πληγωμένος;

— Σφαῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου, ἀπεκρίθη ὁ Γουλιέλμος, τραῦμα ἐνοχλητικόν, ἀλλ' ἄνευ μεγάλης βαρύτητος.

— Ἠξεύρετέ τι ὡς πρὸς τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης;

— Οἱ προκαταρκτικοὶ ὅροι ἐγένοντο δεκτοί. Ἡ Ἀλσατία καὶ ἡ Λωρραίνη παύουσι τοῦ νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὴν Γαλλίαν· εἶσθε Γερμανοὶ ἔκτοτε.

— Γερμανοί! Γερμανοί! ἡμεῖς οὐδέποτε! τῷ ἀπεκρίθη ἡ Μαρία. Πῶς, οὕτως ἐχόντων, ἐτολμήσατε νὰ ἐπανέλθητε; Δὲν ἐλάβετε τὴν ἐπιστολήν μου;

— Δὲν ἐπίστευσα εἰς τὸν αἰώνιον ἐκεῖνον ἀποχαιρετισμόν.

— Οὐδὲν θὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ μεταβάλω γνώμην. Ὁ νέος ὠχρίασε.

— Μαρία, Μαρία, εἶπε, δὲν συλλογίζεσθε τί ἀπαιτεῖτε παρ' ἐμοῦ! εἶσθε μόνη εἰς τὸν κόσμον μετὰ τῆς μητρός σας, εἶσθε κατεστραμμένη, εἶσθε ἄνευ ὑποστηρίγματος καὶ θέλετε νὰ σᾶς ἐγκαταλίπω!

— Ἀπατᾶσθε, Γουλιέλμε, εἶπεν ὁ κ. Βωέ, ἡ Μαρία ἐπανεῦρε πατέρα· δὲν θὰ μὲ ἐγκαταλίπῃ πλέον.

— Ἀ! Κύριε Βωέ, καὶ ὑμεῖς ἐπίσης συνωμοτεῖτε ἐναντίον μου!

Ὁ κ. Βωὲ ἔμελλε νὰ ἀποκριθῇ, ἀλλ' ἡ νεᾶνις τὸν ἐσταμάτησεν:

— Ὁ Γουλιέλμος ἠξεύρει καλῶς ὡς καὶ ὑμεῖς, κ. Βωέ, ὅτι ἂν κατωρθοῦτο νὰ μὲ πείσητε, δὲν θὰ ἠξιούμην ἡ τῶν καταφρονήσεών σας. Εἶπον χαῖρε εἰς τὸν Γουλιέλμον τὸ εἶπον ἐς ἀεί...

— Πῶς! εἶπενὁ Γουλιέλμος, θὰ μοὶ ἀπηγορεύετε μέχρι τοῦ νὰ ἐλπίζω;

Ἡ Μαρία ἔμεινεν ἐπί τινα στιγμὴν σκεπτική, κατόπιν, λαβοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὸν πρῴην μνηστῆρά της, τὸν ὡδήγησε πλησίον τοῦ παραθύρου, καὶ δεικνύουσα αὐτῷ τὸ κωδωνοστάσιον τῆς μητροπόλεως, ὅπερ δὲν ἀπεῖχε πολὺ ἐκεῖθεν.

— Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ τρίχρους σημαία κυματίσει ἐκεῖ ἐπάνω, τῷ εἶπε, θὰ εἶμαι σύζυγός σου.

— Οἴμοι!

— Τίς οἶδεν; ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ἡ νεᾶνις.

ΤΕΛΟΣ

F. Diény.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Α. Ν. Δαρδανέλλια. Ἐλήφθησαν. Εὐχαρίστως. —κκ. Γ. Π. Φ. Κεφαλληνίαν, Χ.Μ, Γ.Ζ, Ἀθ. Ι. Γ., Γερ. Σ. καὶ Φ. Γ, Κέρκυραν, Γερ. καὶ Δ. Γαστούνην. Ἐλήφθησαν. — κ. Α. Ε. Φιλιππούπολιν. Σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς. — κ. Ν. Μ. Λαμίαν. Ἐλήφθησαν.

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» πωλοῦνται:

Ὁ Α τόμος τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ἀντὶ δραχ 5 δεδεμένος 7.

Φύλλα τοῦ Α' καὶ Β' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Τὰ «Δύο Λίκνα», μυθιστορία Λίμιλιου Ῥισεδούρ, τόμοι 4, ἀντὶ δρ 2, [ἐλεύθ. ταχυδρ. 2, 20.]

«Τὰ 500,000,000 τῆς Ἰνδῆς Ἡγεμονίδος, μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, λεπτὰ 60.

«Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», ὑπὸ Φωτάκου, ὑπασπιστοῦ τοῦ Κολοκοτρώνη, δρ. 1 [ἐλευθ. Ταχ. 1.20].

«Παρισιῶν Ἀπόκρυφα,» μετάφρασις Ι. Ι. Σκυλίσση (τόμ. 10) ἐλευθερ. ταχυδρ. 7,50.

«Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι.» Λυρικὴ Συλλογὴ ὑπὸ Δ. Γ. Καμπούρογλου, λεπ. 60.

ΑΘΗΝΗΣΙ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.